

[Finansministeren.]

med den skattepligtige Indkomst, men med den fulde Indkomst, inden Skatterne er trukket fra.

Hvor urimeligt det er at ville give Regeringen Skylden for den paastaaede Merbeskatning af Landbruget, fremgaar klart af den simple Kendsgerning, at Landbruget altid, naar Ejendomsskatterne medregnes, har betalt mere i Skat af sin Indkomst end den øvrige Befolkning. Det er et Forhold, der har bestaaet i al den Tid; Venstre har haft Magten. I 1928—29 betalte Landmændene 13,3 pCt. i samlet Skat af den fulde Indkomst, medens den øvrige Befolkning betalte omkring 7 pCt. i Indkomstskat, og det fandt den daværende Venstreregering ingen Anledning til at søge ændret, selvfølgelig ikke, ganske simpelt fordi Ejendomsskatterne har den særlige Karakter, som jeg har nævnt.

Skattetrykket paa Landbruget, Ejendomsskatterne iberegnet, er altsaa siden 1928—29 steget fra 13,3 til 17,5 pCt. Det giver en Stigning i Procenten paa ca. 4, medens den samlede Stigning for hele Befolkningen, som jeg har nævnt, er 3. Nogen større Forskel mellem Skattestigningen for Landbruget og Befolkningen som Helhed er der altsaa ikke. Tager man de personlige Skatter alene, er Forholdet omvendt det, at Beskatningen af Landbrugets Indkomster er 4 pCt., medens Beskatningen af den øvrige Befolknings Indkomster er 9 pCt., og dette Forhold giver, som jeg ogsaa nævnte forleden, ikke engang Udtryk for den reelle Forskel, idet Landbrugets Indtægter i det store og hele indgaar i Beregningen med lavere Tal — det gælder Bolig, det gælder Fødevarer, og det gælder andet — end for den øvrige Befolkning, saaledes at der er en endnu større Forskel i det reelle Skattetryk.

Jeg vil ikke med disse Bemærkninger have sagt, at der ikke i Skattekommissionen skulde være Anledning til at ændre paa Landbrugernes Skatteforhold, paa Landdistrikternes Skatteforhold, men, som jeg har sagt, maa Spørgsmaalet være at finde Vej til en Udjævning. Det er jo saadan, at der er meget smaa Grundskyldspromiller i visse Landkommuner, der er meget store Grundskyldspromiller andetsteds. Paa samme Maade maa man ogsaa ændre i den Ulig-

hed, der er i Indkomstbeskatningen. Jeg erkender ogsaa, at der kan være Grund til at søge en Aflastning i Bygningsskatterne, paa samme Tid, som der kan være Grund til en Videreførelse af Grundskyldslovgivningen.

Der er jo nu fra det ærede Venstreparti fremsat et Forslag om, at det mellemkommunale Refusionsforbund skal ophæves, og at den Udligning, som derigennem er foregaaet, skal føres over paa den fælleskommunale Udligningsfond. Jeg kan sige, at jeg i Princippet er enig i en saadan Omlægning, men naturligvis, man kan ikke, 8 Dage før Rigsdagen slutter, tage et saadant Forslag op til Gennemførelse, hvad der jo ogsaa alene fremgaar deraf, at det ærede Venstrepartis Forslag ender med at sige, at de nærmere Regler, som er nødvendige i Lovgivningen, skal senere foretages eller vil være at foretage. Nej, naturligvis maa den nærmere Udbygning af en saadan Nyordning og den Skatteregulering, som derigennem skal finde Sted, foretages i Skattekommissionen.

I sig selv er det en glædelig Kendsgerning, at Venstre nu har faaet Øjnene op for, hvor rigtige de Grundsynspunkter er, hvorpaa den fælleskommunale Udligningsfond er bygget op, og jeg haaber paa et frugtbart Samarbejde paa dette Grundlag i Skattekommissionen. Foreløbig er der jo gennem Udligningsfonden stillet 5 Mill. Kr. til Raadighed til ekstraordinær Nedsættelse af Amtsskatterne for det kommende Aar. Det ærede Medlem Hr. Brorsen fremhævede i Gaar, at denne Foranstaltning kunde Venstre stemme for, og han saa deri et Bevis for, at Venstre ikke, som onde Tunger sagde det, holder sig tilbage, men ydede sin gode Medvirken i Lovgivningsarbejdet. Ja, jeg tror nu ikke, at der er nogen, der har mistænkt den ærede Ordfører for Venstre eller hans Partifæller for at ville følge det indiske Eksempel og som Ghandi indføre Sultestrejke som et politisk Kampmiddel. Forsagelse ligger afgjort ikke for det ærede Venstreparti.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger om de Millionærer, som der er gjort et saa stort Nummer ud af i Agitationen fra forskellig Side. Forholdet er det, at der i 1928 var 461 Millionærer, og i 1937—38 var der 522; der er altsaa kommet en 60 Stykker til eller ca. 13 pCt. De ærede Medlemmer, som har beskæftiget sig med disse Tal, har ikke